

Veronika Volhejnová

PŘÍPAD ŠKOLNÍKOVA KOCOURA

Ilustrace
Petr Morkes

Albatros

Případ školníková kocoura

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Volhejnová

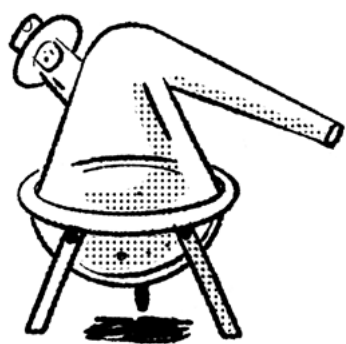
Případ školníková kocoura – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**PŘÍPAD
ŠKOLNÍKOVA
KOCOURA**

Veronika Volhejnová

PŘÍPAD ŠKOLNÍKOVA KOCOURA

**Ilustroval
Petr Morkes**

Albatros

Rukopis knihy zvítězil v literární soutěži nakladatelství Albatros na téma „Pípi v nás“.

© Veronika Volhejnová, 2025

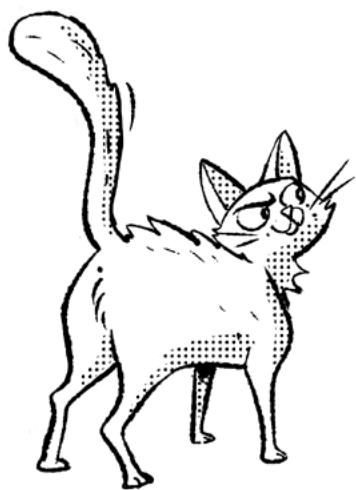
Illustrations © Petr Morkes, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07854-0

ISBN e-knihy 978-80-00-07857-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07858-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07856-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

1. Jáma

„No to už přestává všechno!“ založil si školník Arnošt Patera ruce v bok a rozhlédl se po školním pozemku. „Že to tu občas někdo podupe – no budíž, s tím se počítá. Ale tohle?“ Zamračil se na obří jámu mezi záhonky a na hlínu rozsypanou všude kolem.

Pan Patera oslavil nedávno pětapadesátku. Málokdo ho znal jinak než v montérkách nebo v modrém plášti. Když se na slavnostním předávání titulu „Nejlepší škola kraje“ objevil v obleku, pár lidí ho vůbec nepoznalo! Jako každý správný školník uměl devatero řemesel, a tak se kromě školy staral spolu s učitelem dějepisu taky o místní zříceninu, tvrz jménem Ptáčník, které ale nikdo v městečku Bílově neřekl jinak než Hrádek.

Ale vůbec nejvíc ze všeho si zakládal na kytíčkách. Díky jeho péči vzkvétalo nejenom jeho pár soukromých záhonků, ale celá školní zahrada, a zeleň na chodbách se podobala spíš džungli. Není tedy divu, že ho taková pohroma rozpálila doběla.

„Co to tady vyvádíte, pane Patero?“ užasla češtinářka Veselá, která si na zahradu nesla úkoly k opravování. Měla volnou hodinu a venku bylo na začátek března až neuvěřitelně hezky.

„Já?“ mávl školník vztekle rukou. „Tohle má určitě na triku některý z těch místních lumpů. Asi mu od silvestra zbyla zbytečně velká petarda. Byl jsem večer v Sokole a někdo si to nejspíš vyčíhnul. Naštěstí to vypadá, že se mu snad nic nestalo. Ale jestli ho najdu...“ Udělal rukama gesto jasně naznačující, co nedopověděl: *...tak se mu teprve stane!*

Nahnul se nad jámu. V hlíně se něco zalesklo. Školník tou věcí chvilku viklal a nakonec vylovil jakousi křivuli se dvěma zakroucenými trubičkami.

„No vždyť to říkám, uličníci. Jenomže to nejspíš nebyla petarda, ale nějaká chemie. Vezmu to dovnitř panu Oulickému, beztak mu to

sebrali z laborcky. A při té příležitosti se ho zeptám, jestli neví, které číslo v tom může mít prsty.“

Učitelka Veselá si tu zvláštní věcíčku chvíli prohlížela a pak zavrtěla hlavou. „Kdepak, to z chemie nebude. Vidíte, jak je špinavá? Nemyslím zvenčí, to je pochopitelné, ale tadyhle zevnitř – sklo je celé kalné. To by kolega Oulický nikdy nepřipustil.“

„To máte pravdu,“ uznal školník. „Ten je na čistotu ras.“

Mňau!

Kde se vzal, tu se vzal, u jámy stál kocour. Veliký šedý kocour.

„No tys tady ještě chyběl,“ ulevil si pan Patera. „Odkud jsi utekl, že tě neznám?“

Mňau! zopakoval chlupáč a začal se školníkovi třít o nohy.

„Že byste měl nového kocoura?“ zasmála se učitelka.

„Ale ne, ten nebude toulavý. Vidíte tu srst? Třeba se s někým přistěhoval. Ale musím uznat, že taková školní kočka by se hodila, nestačím do sklepa stražit pastičky na myši.“ Pan Patera podrbl kocoura pod bradou a ten se mu přátelsky otřel o ruku.

Češtinářka vzala do ruky nalezenou baňku, chvíli ji prohlížela a pak se zeptala: „Co s tím budete dělat?“

„S touhle věcí? Ani nevím. Vyhodit to nechci, kdyby se kolem toho ještě něco dělo, ale...“

„A nevadilo by vám, kdybych si to zatím nechala u sebe? Ten typ skla... připadá mi to přinejmenším hodně staré. Vzala bych to nahoru ukázat kolegovi Vackovi – vlastně ne, ten odjel! No, to je jedno. Zkrátka bych trochu zapátrala, co to může být.“

„Pro mě za mě,“ pokrčil školník rameny a chopil se hrábí. Češtinářka si těsněji přitáhla huňatý svetr přes květované šaty, vyčítavě se podívala po rozzářeném, ale ještě ne příliš hřejivém sluníčku a vykročila zpátky ke škole. Kocour se vydal za ní.

V té chvíli vyklouzla zadním vchodem na zahradu dětská postavička. Jen si holčička všimla učitelky, zkusila zase zacouvat, ale už bylo pozdě.

„Sejkorová!“ zavolala paní Veselá. „Copak ty tady děláš?“

„Já... je velká přestávka,“ bránila se Adélka Sejkorová.

„To sice je, ale to ještě neznamená, že se můžeš toulat kdoví kde. Kde je teď vaše třída a proč tam nejsi taky?“

„No... já jsem slyšela, jak pan školník nadával, a pak jsem viděla oknem tu díru, tak jsem se chtěla... já, ten je krásný, to je váš?“ všimla si Adélka kocoura.

„Není,“ odpověděla stručně učitelka. „A nezamlouvej to. Tak tys viděla oknem na zahradě díru? A kterýmpak? Sem je vidět leda tak okénkem ze záchodu... Moment, že tys kvůli tomu zase lezla na topení? Což se nesmí, jak dobře víš. Takže čelem vzad a už ať jsi tam, kde máš být, než si to rozmyslím a zajdu za tvou třídní!“